

— Азъ ямъ мечки! Азъ ямъ мечки! Хей, чувате ли, дайте ми мечки! Искамъ да ямъ мечки!

Въ това време двама крадци на круши се задали насреща му по пжтеката. Като го чули, какъ крещи и като го видѣли какъвъ е страшенъ и какъ се заканва мечки да яде, двамата хукнали да бѣгатъ. За да не имъ тежатъ торбитѣ, захвърлили ги на пжтеката. Надвесилъ се нашъ глупчо да види какво има въ торбитѣ.

— Е, като нѣма мечки, ще ямъ круши, — рекълъ си той и славно се налапалъ. Налапалъ се и си думалъ:

— Вижъ, онова човѣче, дето ми изяде баницата, имало право. Като се развикахъ, че ямъ мечки, всичко тръгна на добре. Сега само ще лежа и ще ямъ круши.

Но още не изрекълъ глупчо тия думи, и пждарѣтъ го пипналъ за яката.

— А, ти ли си тоя, дето ни крадешъ крушитѣ. Хайде при кмета!

— Та защо ще ме водишъ при кмета, той не ме е канилъ на гости, — рекълъ глупчо, но пждарѣтъ го завелъ при кмета.

— Ти какъ смѣешъ да ни крадешъ крушитѣ! — викналъ кметѣтъ.

— Не, чичо кмете, азъ не

съмъ открадналъ тия круши, намѣрихъ ги на пжтеката. Азъ не крадя круши, ямъ мечки.

— Мечки ли ядешъ? Какъ тѣй? — учудилъ се кметѣтъ.

— Хей тѣй, ямъ ги като нищо. Ако искашъ, пустни ме на свобода, и азъ ще ти покажа, какъ ги ямъ.

— Добре, — съгласилъ се кметѣтъ. — Ще те пустна на свобода, ако ни покажешъ, какъ ядешъ мечки. Въ гората ли ще идемъ да ни покажешъ?

— Нѣма защо въ гората, и на мегдана може — рекълъ глупчо. — Събери селото на мегдана да гледа.

Събрало се цѣлото село да гледа какъ юнакѣтъ надъ юнацитѣ ще яде мечки.

— Дайте ми сега хлѣбъ и сирене! — заржчалъ глупчо.

Почудили се всички, защо му е хлѣбъ и сирене, но му дали. Взелъ глупчо хлѣбѣтъ и сиренето, смачкалъ ги хубаво въ ржце да заприличать на мечка, показалъ ги на всички и извикалъ:

— Гледайте сега какъ се яде мечка! — и хопъ глътналъ сиренето и хлѣба.

Почервенѣлъ кметѣтъ отъ ядъ, но нѣмало какво да прави, пустналъ глупча на свобода, защото той наистина изялъ една мечка. Но селянитѣ, които гледали, докато да си оти-